

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB18 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB18 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 87.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb18-txt-shoot-n65.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB18:65

#

Om mig selv.

Jeg har præsteret, hvad der i lange Tider vil blive beundret; jeg har haft overordentlige Evner (ak, hvor gjenkender jeg mig selv i dette Præteritum, jeg altid bruger; selv naar jeg føler mig allerstærkest siger jeg: jeg har haft – dette er en Eenhed af Melancholie, af Reflexion, af Guds frygt, og denne Eenhed er mit Væsen): det jeg mangler er Dyre-Bestemmelsen i Forhold til det at være Menneske.

Deraf er det man benytter sig mod mig. Man føler sig sandselig stærkere, kan gjøre Alt med, hvad jeg ikke kan – saa finder man det sært, affecteret, latterligt, stolt og Gud veed hvad, at jeg ikke er lige saa; man har sin bestialske Glæde af at fordre Det af mig, som er mig negtet, og lade haant om Det, som er mig givet. Og dette lader sig ypperligt gennemføre, da jeg i den Grad i vore Smaa-Forhold er noget Sjeldent, at jeg vel er den Eneste i sit Slags, med hvem derfor Ingen føler sig sammenbundet.

Selv De, der dog have nogen Aand benytte sig misundeligt af denne Fordeel. Ogsaa De finde det søgt og sært og latterligt af mig, medens det dog i ingen Henseende er latterligt, hverken naar man seer til Lidelsen eller til Lidelsens Udbytte. Lidende ofte indtil Dødens Afmagt, gennem frygtelige Qvaler – da er min Aand stærk og jeg glemmer Alt i Tankernes Verden. Men saa forekastes det mig, at jeg blot vil være Tænkter, ikke vil være Msk. som Andre; man under mig al mulig Lidelse og Mishandling som fortjent Straf. O, falske eller taabelige som I ere! Giv mig et Legeme, eller havde I givet mig det da jeg var 20 Aar: jeg var ikke blevet saaledes. Men I ere misundelige, og det er Lidelse, som den meget aandelig Begavede altid maa lide i Samtidighed. O, det er saa let at sige om det Forbigangne: hvad der skal leve udødeligt i Sangen maa døe – men i levende Live ønsker man nok selv helst at være fri, ja man vredes paa Den, hvis Liv har alle Mærker af at være af den Art.

Forresten er det ganske vist, at de Lidelser, der ere umiddelbart at kjende idetmindste have den Lindring, at de ikke sættes i Forbindelse med Ens Charakter. Naar Een er en Krøbling, saa siger man dog idetmindste ikke, at det er sært, affecteret, latterligt af ham. Men det forstaaer sig, saa ere alle umiddelbart kjendelige Lidelser ogsaa udsatte for hiin Piinagtighed, som hedder: Medlidenhed.